

Els 20 anys del Concili Tarraconense el resituen en la renovació eclesial del papa Francesc

Dll, 13/04/2015 per Catalunya Religió

(*Jordi Llisterra -CR*) "El cristià ha d'aportar a la nostra societat un estil de vida sobri, solidari, amb una visió positiva del nostre poble, d'alegria que es comunica, de gratuïtat, de compromís i de participació en la vida associativa i política, i també de llibertat davant dels nous ídols socials". Aquest és un text que quan llegeix en públic el bisbe emèrit de Girona, **Carles Soler i Perdigo**, diu que sempre ha d'aclarir que "no és un text del papa **Francesc**; és un text del Concili Provincial Tarraconense".

És un exemple de la sintonia del moment eclesial actual amb les resolucions del Concili Provincial Tarraconense, vint anys després de la seva celebració el 1995. En això van coincidir plenament aquest dissabte les intervencions del Simposi [d'aquest any](#) de la Fundació Claret sobre com poden servir avui aquestes resolucions. El "Concili Provincial Tarraconense és ben viu" i és "un esdeveniment únic i irrepetible", van ser algunes de les constatacions exposades en el Simposi pel bisbe Carles Soler, que va ser secretari general del Concili, i pel monjo de Montserrat **Bernabé Dalmau**, que va participar-hi com a membre de la ponència sobre Litúrgia.

En la presentació del Simposi, celebrat a la Llibreria Claret de Barcelona, l'arquebisbe d'Urgell **Joan-Enric Vives**, en nom de la Conferència Episcopal Tarraconense, va afirmar que el "Concili Tarraconense va ser l'acolliment del Concili Vaticà II a Catalunya" i "molt preparat per les comunitats". Una convocatòria en la que hi van participar més de 60.000 persones en una consulta prèvia i que l'any 1995 va reunir uns 200 capellans, religiosos i laics representant de les diòcesis catalanes. Durant vuit caps de setmana van debatre les [170 resolucions](#) que van aprovar els bisbes i que, posteriorment, va confirmar la Santa Seu conjuntament amb el document [Arrels Cristianes de Catalunya](#). Un Concili, en el que, com va dir Soler, "no es van presentar propostes elaborades en una cúria

episcopal o en un despatx de savis".

Vàlid i fecund

Tot i que no cal celebrar solemnement cada data rodona de l'aniversari de Concili, el simposi si que va servir per deixar clar que l'actual moment eclesial és una bona oportunitat per relançar el Concili.

"No s'han completat totes les resolucions i queda molt per fer. Tenim molts reptes i noves urgències, però els principis teològics i pastorals són plenament vàlids i fecunds", va dir Soler. I encara "hem de treure suc a les resolucions conciliars", va assegurar Dalmau, per a qui és molt important remarcar la continuïtat del treball realitzat els darrers anys si també volem "augmentar l'autoestima de l'Església a Catalunya".

Pel bisbe Soler "el Concili Tarraconense és un veritable tractat de Doctrina Social de l'Església" i "en el camp de marginació és on s'ha fet més potser perquè s'hi troba una majoria de laics". El contingut de la primera resolució introductòria, conegut com el "davantal", la "professió de fe" que obre el capítol sobre la pobresa, o el missatge final redactat principalment pel bisbe **Joan Carrera**, són una mostra de com aguantem els textos del Concili Provincial vint anys després i en una línia ben actual.

"Tot el capítol sobre la marginació és el que diu el papa Francesc sobre l'Església pobra i per als pobres", va dir afirmar Dalmau. Fins i tot, va explicar, que es troben mostres que recorden el llenguatge planer del papa, per exemple en la resolució número 83 quan es convida a evitar "el pecat capital de la mandra". Tot i això, per Dalmau "no es tracta d'imitar el papa Francesc" però sí de seguir el programa de renovació que es proposa avui a tota l'Església.

Un Concili amb denúncies

En el Simposi també es va reaparèixer l'etern debat del si el Concili Tarraconense va ser una reacció a la proposta que va llançar el bisbe Antoni Deig el 1991 a Prada de Conflent [reclamant](#) una Conferència Episcopal Catalana, o si responia a la demanda de les institucions i de la vida diocesana. Si va ser primer l'ou o la gallina.

I potser va ser una mica de tot. En la presentació, l'arquebisbe Vives va subratllar que, en tot cas, en la convocatòria hi va haver "l'audàcia de l'arquebisbe de Tarragona **Ramon Torrella** de saber posar bé els carros i la comitiva". I, per Soler Perdigo, "potser hi va influir la conferència de Prada del bisbe Deig, però a l'arquebisbat de Tarragona ja hi havia ganes de tornar a actualitzar la tradició conciliar tarraconense des de l'època de l'arquebisbe **Pont i Gol**", una tradició de concilis conjunts de les diòcesis catalanes que s'havia trencat al segle XVI. I "també va influir en la convocatòria el ressò d'*Arrels Cristianes de Catalunya*", publicat set anys abans.

Però també Soler va ser molt contundent en explicar que la resolució que preveia la creació d'una Regió Eclesiàstica per a les diòcesis catalanes "va ser veritablement i pràcticament la única dificultat amb la que vam topar a Roma i que va retardar un any l'aprovació de les resolucions". En canvi, no hi va haver cap problema doctrinal amb la resta de les 170 resolucions aprovades pels bisbes catalans "que van ser revisades amb lupa perquè havien arribat denúncies a la

Santa Seu".

El consens al que es va arribar en aquell moment va ser demanar la constitució d'una Regió Eclesiàstica que oferís una personalitat jurídica conjunta a les diòcesis amb seu a Catalunya, sense deixar de formar part de la Conferència Episcopal Espanyola. Seguia un model semblant al de les regions eclesiàstiques italianes.

Soler Perdigó va explicar que aquest punt "es va haver de negociar amb la Secretaria d'Estat" i finalment es va aprovar incloure una nota prèvia que acceptava la denominació Conferència Episcopal Tarraconense mentre no es fes efectiva la Regió. Però quan es va voler constituir la Regió, la Santa Seu va demanar que es fes quan hi haguessin altres províncies espanyoles que ho demanessin i alhora "els estatuts que ens van facilitar no eren aprovables per nosaltres". Així, "hem de mantenir com a definitiva la nota prèvia provisional esperant temps millors".

Dalmau, també coincidia en "esperar temps millor", però creu que això "ha anat en detriment de la relació interdiocesana" i que "l'episcopat d'ara està menys vertebrat que el del Concili". D'altra banda, parteix de la constatació que una Conferència Episcopal Catalana independent que proposava el bisbe Deig és impossible, tot i que, "evidentment, si un dia hi ha una Catalunya independent, hi haurà una Conferència Episcopal Catalana sense que cap bisbe hagi de moure un dit".

Nous reptes

El Simposi es va tancar amb una taula rodona amb un laic, una religiosa i un capellà que van participar en les deliberacions conciliars. El periodista **Marcel Joan**, la Filla de la Caritat **Catalina Verdera**, i el professor de teologia de Vic **Joan Torra**, van remarcar també la validesa de les resolucions aprovades fa vint anys. També van exposar els nous reptes que han sorgit en aquest temps o els que s'han accentuat, com la immigració d'altres tradicions religioses, la crisi vocacional, o la transmissió de la fe als joves.

En el simposi també hi van assistir alguns vicaris episcopals com **Salvador Bacardit**, **Jaume Berdoy**, i **Josep M. Domingo**, i els responsables d'Afers Religiosos de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, **Enric Vendrell** i **Ignasi Garcia i Clavel**. El provincial dels claretians, **Màxim Muñoz**, va fer la clausura. Les ponències es poden [veure en video](#) al canal de la Llibreria Claret.